

LỜI KHẤN NGUYỆN

Lúc mẹ tôi mất cách đây hai năm, anh em tôi có đến chùa xin làm lễ “cúng thất” cho bà. Tổng cộng 7 cái thất, làm lễ cúng vào ngày Chúa Nhật hàng tuần. Tại đây tôi quen biết chị Lành.

Ngày cuối tuần hay ngày rằm hoặc ngày Mồng Một đầu tháng (âm lịch), chị Lành đều đến chùa làm công quả. Chị đứng phụ bếp hoặc làm công việc lật vớt trong bếp, nấu đồ chay để đãi khách viếng chùa. Thỉnh thoảng chồng chị và thằng con trai của chị cũng đến phụ dọn dẹp, bung bàn ghế, rửa chén hoặc hút rác đổ rác, trong chùa thì rất nhiều việc làm hoài không hết.

Hỏi ra mới biết trước đây chị ở cùng quê với tôi, nhà chị ở gần “cầu Đốt” gần trường trung học, còn nhà tôi thì ở xóm “cầu Đình”, cũng gần gần đó.

Một hôm đến chùa tôi thấy chị xuống tóc cạo đầu trọc, tôi không dám hỏi, chị tự kể câu chuyện đời chị cho tôi nghe.

“... Hồi trước năm 75 ba chị làm cảnh sát, chỉ cấp bậc nhỏ nên không phải đi tù học tập cải tạo. Nhà chị có 5 anh em, chị có một người anh và 3 đứa em. Má chị ở nhà nấu cơm làm công chuyện nhà, cả nhà chỉ trông nhờ vào đồng lương của ba chị. Năm đó chị mới 12 tuổi, thỉnh linh ba chị bị mất việc, nhà khổ lắm, bữa đói bữa no. Ba má chị ai mướn gì cũng làm, làm suốt ngày chỉ đủ tiền mua gạo. Lúc khổ quá có mấy người hàng xóm rủ vô chùa làm công quả ăn cơm chùa. Mấy anh em chị thường vô chùa làm công chuyện, làm lật vớt kiếm cơm chay ăn lấy no sống qua ngày.

Nhiều bữa ở trong chùa chị cứ lạy Phật, miệng thì đọc kinh mà đầu óc thì cứ cầu xin Đức Phật ‘cứu khổ cứu nạn’, xin giúp gia đình con.

Ba chị đau bao tử kinh niên mà không có tiền uống thuốc. Lúc nhìn thấy ông tiêu tụy chị buồn lắm, chị không biết làm sao để có tiền, chị vái với Đức Phật cho chị trúng số. Em biết không, tờ giấy số có năm ngàn, chị phải để dành lâu lắm mới đủ tiền mua, thiệt lúc khổ, năm ngàn thấy cũng lớn. Mua xong, chị vô chùa lạy Phật cầu xin cho con được trúng số. Lạy tới sỏi đầu mà cũng chưa trúng, lô an ủi cũng chẳng thấy.

Chị đi học tới lớp mười thì nghỉ, lúc đó 16 tuổi rồi, đi làm mướn kiếm tiền phụ cha mẹ. Mà đi học thì cũng chẳng để làm gì, rồi thì cũng nhào ra đi làm mướn mà thôi.

Chị cũng không đến nổi xấu, phải không em? Chị được cái dáng cao ráo không mập không ốm. Chỉ có nước da hơi ngăm đen, với lại đôi mắt một mí. Trong nhà chị ai cũng mất hai mí, chỉ mình chị mất một mí. Hồi xưa, chị cứ luôn ao ước, khi nào có tiền mình sẽ đi cắt mắt.

Chừng nói cho chồng chị nghe, ông cản, thôi, ‘mắt bà vậy đẹp rồi, bày đặt đi cắt cho nó đui không thấy đường thì khổ.’

Chị chưa từng có bạn trai, lúc mới lớn cũng có thương một vài người, chút chút thôi, nhưng chị không dám nói. Nghĩ mình nghèo quá đâu ai thèm.

Chị nhìn tôi miệng cười khúc khích.

Thiệt tình mà nói, trong lòng chị lúc đó cũng muốn có chồng như người ta, nhưng ngày qua tháng lại chẳng ai ngỏ lời.

Qua 30 tuổi thì chị nghĩ chắc số chị không có chồng, cũng buồn một chút thôi, lúc rảnh rồi thường vô chùa làm công chuyện, lấy đó làm niềm vui, có lúc chị nghĩ về già mà có một thân một mình chắc chị vô chùa ở.

Có một vài người quen, thỉnh thoảng kêu chị tới giúp việc nhà, dọn dẹp nấu cơm nấu nước. Ông xã của chị bây giờ, cái năm mà vợ ông chết ông mang tro cốt vợ ông về bên chôn. Có người giới thiệu chị tới lo cơm nước cho ông, lúc đó chị 36 tuổi rồi, ông lớn hơn chị một giáp, ông 48 tuổi có hai đứa con. Ông về Mỹ một thời gian rồi trở qua Việt Nam hỏi cưới chị. Chị thiệt là bất ngờ, thấy ông cũng hiền lành tử tế nên ưng đại, chớ thiệt ra hồi lúc đó cũng chưa biết thương yêu gì đâu.

Chị qua Mỹ được mấy tháng vừa biết lái xe là vô hãng điện tử làm, làm từ đó tới giờ. Chị ở với ông được một năm thì có bầu để được thằng con trai, lúc đó hai đứa con riêng ông còn nhỏ, đứa 14, đứa 12. Tụi nó ở chung với chị cũng thuận thảo, không có cảnh mẹ ghẻ con chồng. Bữa nay tụi nó lớn hết rồi, đứa con gái lớn có chồng ra ở riêng, thằng con trai đi làm xa, lâu lâu về nhà thăm ông già. Thằng con trai chị bữa nay 20 tuổi rồi, em biết đó, nó cũng ngoan, lâu lâu theo chị vô chùa giúp việc lật vật.

Lúc con chị còn nhỏ, lúc đó nó chừng 10 tuổi, chồng chị bỗng nhiên đổ bệnh nặng. Người mệt mỏi hốc hác, sụt cả mười mấy pounds, ai thấy cũng quở. Đi bác sĩ gia đình cũng không tìm ra bệnh gì, tới chừng người ông bị sưng vù, bụng trương bự, da vàng mới đi vô nhà thương Bascom cấp cứu. Ngồi ở phòng đợi ở nhà thương chị bỗng thấy buồn vô hạn, nhớ những ngày mới biết ông thấy ông sao mà hiền lành tử tế. Chị ở với ông không bao giờ to tiếng chửi bới. Ông không la cà quán xá nhậu nhẹt, chỉ có cái hút thuốc là không bỏ được, nhưng từ hôm bệnh ông bỏ luôn rồi.

Ông thều thào cầm tay chị nói ông mà có bề gì thì chị cũng rán nuôi mấy đứa con cho nên người.

Chị bỗng khóc ồ ồ như mưa. Con chị lúc đó mới 10 tuổi, chị sợ ông chết thì tội nghiệp nó lắm mà chị cũng khổ lắm. Chị nguyện cầu với Đức Phật cùng Phật Bà Quan Âm cùng chư vị Bồ Tát giúp cho chồng chị sống thêm được 10 năm nữa, đợi khi đứa con chị nó lớn một chút.

Lúc đó có ông bác sĩ trẻ người Việt đi ngang, thấy chị khóc quá đứng lại an ủi. Chị cầm tay ông nói bác sĩ ơi làm ơn cứu chồng tôi.

Bác sĩ ơi làm ơn cứu chồng tôi!

Thiệt là may mắn, ông bác sĩ này đi nói với văn phòng chi đó, lát sau họ cho trực thăng chở chồng chị lên bệnh viện Stanford chữa trị. Chồng chị bị chai túi mật, nó bị bể dịch tràn tùm lum. Bác sĩ cắt bỏ túi mật cứu sống ông xã chị kịp thời...

Chị Lành nhìn tôi cười mỉm, mới đó mà đã 10 năm.”

Tôi hỏi vậy chớ từ ngày đó tới giờ sức khỏe ảnh ra sao.

Chị nói cũng tốt, ảnh giờ chỉ uống thuốc cholesterol thôi chớ không bị tiểu đường, không bị huyết áp cao, tim mạch cũng không có vấn đề.

Rồi không đợi tôi hỏi, chị nói luôn cái lý do chị xuống tóc lần này.

“Trước kia chị sợ ảnh chết bất thành linh, chị cầu nguyện cho ảnh sống thêm được 10 năm nữa. Mặc dầu sức khỏe ảnh giờ cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng chị nghĩ nếu mà ảnh ra đi lúc này thì chị buồn lắm.

Nghĩ tới đó sao tự nhiên thấy thương ảnh quá. Lúc nào ảnh cũng lo cho gia đình, ảnh thấy chị đi làm về mệt là một tay phụ chị làm bếp, cầu tiêu nhà tắm một tay ảnh chùi rửa. Chị rất thích ăn mít, trong nhà không ai ăn chỉ mình chị ăn, vậy mà mua một lần một trái bự, ngồi lột cả tiếng đồng hồ chưa xong, ảnh thấy vậy nhào vô giúp không một lời cản nhàn.

Phía sau vườn có trồng một cây chanh, một cây plum và một cây hồng giòn. Thằng con chị với chồng chị lâu lâu ăn một trái. Em biết mà, cây trái ở đây sai lắm, nhiều ăn không hết. Chị tiếc của bỏ uống, hái đem vô hăng cho mấy người làm chung. Chị leo trèo, ảnh sợ chị té, ảnh ra hái giúp. Tới chừng ảnh trèo cao, chị lại sợ ảnh té thì báo đời, biểu thằng con phụ ba nó mé bớt nhánh, trái chín trên cao hái không được thì để chim ăn hoặc ngó chơi chứ không dám leo trèo nữa.

Chị sống với ảnh hơn 20 năm chưa hề có tiếng cãi lộn. Trên đời này chưa ai thương chị bằng ảnh. Hồi lúc nhỏ chị thường than thân trách phận sao cuộc đời mình khổ quá. Giờ có gia đình êm ấm chị không mong gì nữa. Mấy anh em chị cũng khá, nhà cửa đàng hoàng. Thằng con trai của anh chị học rất giỏi, được học bổng du học bên Úc. Ai cũng nói nhà chị được hưởng phước nhờ mấy anh em chị hay vô chùa làm công quả.”

Có người gọi chị Lành nhờ giúp gì đó.

Nhìn chị bước đi tôi bỗng thấy có cảm tình với chị, một người vợ xuống tóc vô chùa cầu xin cho chồng mình sống thêm được một thời gian nữa.

Tôi đứng lên định bước ra về tự dưng có ý nghĩ, bước đến bàn thờ Phật, cầu xin ơn trên phù hộ cho chồng chị Lành sống thêm (ít nhất) 10 năm nữa.

Nguyễn Thạch Giang

nguồn: [blog người phương nam](#)

Nguồn: Internet eMail by **kb** chuyển

Đăng ngày thứ Năm, February 26, 2026
tkd, Khoa 10A—72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH